

Vrijwillig de armoede in

FIDESCO

KATHOLIEKE ORGANISATIE
VOOR INTERNATIONALE
ONTWIKKELINGSSAMENWERKING

Een nieuwe missie

Eind september 2014 ben ik begonnen te werken in een andere missie. Nu werk ik als maatschappelijk werkster bij de « Jesuit Refugee Service Thailande » (JRS). Ik werk bij het project voor urbane vluchtelingen (URP) in Bangkok. Ik dank u allen, mijn familie, vrienden en allen die mij in mijn missie steunen. Zonder uw hulp is het niet mogelijk om mijn missie te doen. Mensen helpen die in minimale omstandigheden leven is heel mooi en dankbaar werk. Ik dank ook hen dat zij mij laten zien dat er elke dag nieuwe hoop is..

Het is een enorme verandering van werk en omstandigheden. Van het oerwoud naar een wereldstad, van Afrika naar Azië, van de boerderij naar een bureau, van individueel werk naar teamwerk, verandering van de Franse taal naar het Engels. Het lukt me beetje bij beetje te wennen. En met de drie talen (Nederlands, Frans en Engels), die ik voortdurend spreek gooi ik ze weleens door elkaar en spreek ik mensen aan in een taal die ze niet verstaan. Dat kan hilarische situaties geven, waarin ik uitgebreid iets sta te vertellen en men mij aankijkt of ik wel goed bij mijn hoofd ben of me geen antwoord geeft omdat ze er niets van begrepen hebben. En dan duurt het even voordat ik door heb dat ik niet de goede taal spreek. Dan lachen we erom en beginnen opnieuw. Ik heb nooit met vluchtelingen gewerkt en ik weet er niet meer van als dat ik het heb gelezen in boeken en het heb gezien in films. Maar na 2 maanden noemde ik mezelf al de “desperate caseworker” (een afleiding van de Amerikaanse tv serie “the desperate housewives”). En ik ga net als zij gewoon door. Iedereen moest erom lachen, maar om eerlijk te zijn ik voelde me vaak zo. In Kaigama was het niet gemakkelijk, maar daar weet je dat het een ontwikkelingsland is en dat het beetje bij beetje vooruit gaat. Maar vluchtelingenwerk is iets heel anders. Samen met mij is Johanna, ook vrijwilligster van Fidesco, en zij is Duitse. Zij werkt ook voor de Jezuïeten, maar voor een ander project: voor de buitenlandse gevangenen in de gevangenissen in Bangkok en omgeving.

In deze missie ben ik maatschappelijk werker voor de vluchtelingen in Bangkok. URP is een project van de Jezuïeten in Thailand, een onderdeel van de Jesuits Refugee Service Asia Pacific (JRS) De Jezuïeten hebben verschillende projecten in de landen Indonesië, Maleisië,

Birma, Cambodja, Thailand en Laos. In Thailand werken ze in 3 vluchtelingenkampen en de stad Bangkok. De caseworker is als een maatschappelijk werkster, ze helpt vluchtelingen bij het overleven in Bangkok. Het gaat hier niet om leven maar om overleven! In 2014 zijn er vier keer zoveel vluchtelingen (8.000) in Bangkok aangekomen als het jaar 2013 (2.000). Geen enkele organisatie is op deze toeloop berekend.

NORA VOORWALD

Het is erg gemakkelijk om een visum voor Thailand te krijgen. Daarom zijn er zoveel nieuwkomers, vooral uit de landen Pakistan en Somalië. Landen waar veel conflicten zijn tussen stammen en godsdiensten. Maar Thailand heeft de conventie voor mensenrechten niet ondertekend en ook niet voor de rechten van vluchtelingen. Dat wil zeggen dat de vluchtelingen hier illegalen zijn en altijd het risico lopen om gearresteerd te worden en in de gevangenis terecht te komen. En een Thaise gevangenis is een hel.

Thailand is een ontwikkelingsland en er bestaat geen sociale dienstverlening. Het zijn de NGO's en de liefdadigheidsinstellingen die zich inzetten voor mensen in moeilijkheden. Als maatschappelijk werkster moet je ook de sociale kaart van Bangkok kennen. Gelukkig is er tegenwoordig een overlegstructuur van alle organisaties die zich met vluchtelingen bezig houden. Het URP-project bestaat uit een administratie die zich bezighoudt met de financiën, fondswerving, de organisatie en human resource: de dienstverlening aan vluchtelingen met vijf maatschappelijk werksters en twee psychologen, een administratieve kracht en de directeur. Een keer per week is er werkoverleg en een individuele werkbespreking met de directeur. Voor de rest houdt de dienstverlening zich bezig met de vluchtelingen en de administratie. Ondanks dat we met zijn vijven zijn hebben we een achterstand van 2 maanden. Soms komen er 50 aanvragen op één dag. Naast de gesprekken met de vluchtelingen moet ook de administratie worden bijgehouden, voor de donateurs die willen weten waar hun geld blijft en voor ons zelf om het verloop van de hulpverlening te volgen. Veel vluchtelingen spreken geen Engels en dan schakelen we tolken in. Dat zijn ook vaak vluchtelingen die naast hun eigen taal in ieder geval Engels en een of meerdere andere talen spreken.

hij komt met een hulpvraag wordt zijn nummer geregistreerd. Iedere zes maanden moet de asielzoeker zijn nummer actualiseren totdat hij een interview met UNHCR heeft, op basis waarvan besloten wordt of hij een erkend vluchteling is. Vervolgens moet hij wachten tot UNHCR een land heeft gevonden dat de vluchteling wil accepteren. Tussen de eerste registratie en de vestiging in een ander land kan soms wel 10 jaar zitten. Al die tijd moet de vluchteling als een illegaal overleven in Bangkok.

Als illegaal heb je geen rechten en ook niet het recht om te werken.

Een gesprek is dan ook vaak ingewikkelder en kost meer tijd.

Wat is een vluchteling en wat doet JRS voor hen? De Jezuiten beschrijven de vluchteling volgens het katholieke onderwijs als volgt: "Een persoon die is vervolgd voor zijn ras of godsdienst, voor het lidmaatschap van een sociale of politieke groep, maar ook een ontheemd of van huis en haard verjaagd persoon door gewapende conflicten, door economische onderdrukkingspolitiek of natuurlijke rampen." In het Strategische Raamwerk 2013-2015 van de Jezuiten staat: "De waarden van JRS zijn gebaseerd op ons geloof in God, die aanwezig is in de menselijke geschiedenis zelfs op de meest tragische momenten. Wij zijn door dit geloof geïnspireerd en door de essentiële waarden die in al ons werk is terug te vinden: compassie, hoop, waardigheid, solidariteit, gastvrijheid, waardigheid en participatie."

Voor de jaren 2013 tot 2015 is de strategie voor de urbane vluchtelingen het verwerven van meer fondsen om de urbane vluchtelingen te helpen met huisvesting, medische, psychosociale en juridische zorg. We willen de deelname van vluchtelingen in de dienstverlening vergroten en projecten ontwikkelen in Bangkok door het steunen van zelfhulpactiviteiten in de gemeenschappen van vluchtelingen.

De caseworker

De caseworker is een maatschappelijk werkster, die vluchtelingen helpt te overleven in Bangkok. Ze geeft informatie over andere dienstverlening, verwijst naar andere organisaties en kent enige financiële steun toe. Soms is er ook juridische bijstand gewenst als de veiligheid van een vluchteling op het spel staat, of om UNHCR (United Nations High Commissioner for Refugees) te vragen het interview en het besluit over de vluchtelingenstatus te vervroegen. Vluchtelingen komen met een toeristenvisum in Thailand aan. Vaak heeft een bemiddelaar het visum en de reis tegen extreem hoge prijs geregeld. Bij aankomst moet de vluchteling naar UNHCR om zich als asielzoeker te laten registreren. Enige tijd later ontvangt de vluchteling een asielzoekerscertificaat met een nummer, zoals 815-14V00001. 14 is het jaar van aankomst, en 00001 is het nummer van aankomst. Dat nummer is erg belangrijk, want overal waar

In het begin heeft een vluchteling vaak nog wat geld, maar dat is na verloop van tijd uitgeput. En dan moet hij zelf gaan zoeken naar mogelijkheden om te overleven. Vaak is illegaal werk de enige oplossing. Illegalen zijn dan ook vaak slachtoffer van uitbuiting. Als de vluchteling geen werk vindt, als hij alle hoop heeft verloren, als hij ziek is geworden of een ongeluk heeft gehad komt hij vaak bij JRS aankloppen. Maar soms is de vluchteling te bang voor de politie om zijn huis te verlaten, soms is hij niet in staat om te zoeken of te communiceren en dan loopt alles vast. Als maatschappelijk werkster kom je alle soorten problemen tegen. Je helpt mensen om hun angsten of hun blokkades te overwinnen. Je stimuleert ze om werk of een bezigheid te zoeken en de Engelse taal te leren. Je weet dat ze in een wanhopige situatie zitten, maar ze moeten doorgaan met leven en overleven. Om hen een beetje op te peppen en te stimuleren kunnen ze maximaal 6 maanden financiële steun krijgen voor huisvesting en voedsel. Dat is echt niet veel, maximaal maar 150€ per maand. JRS wil zoveel mogelijk helpen, maar het budget is beperkt. We hebben richtlijnen om de meest urgente gevallen te helpen. Het is erg moeilijk om te besluiten wie we helpen, want uiteindelijk zitten ze allemaal in een wanhopige situatie.

Misschien begrijpt u nu een beetje hoe het komt dat ik me de Desperate Caseworker noem. Soms kan ik ze alleen een luisterend oor en wat hoop bieden. Je land ontvluchten doe je echt niet voor je plezier, je doet het om je leven en dat van je naasten te redden. Om je dan vervolgens voor jaren in een wanhopige toestand te bevinden in de hoop dat je je in een ander land mag vestigen, waar je je weer moet aanpassen en gewennen. Er zijn veel vluchtelingen met kwaliteiten die ze kunnen inzetten om elkaar te helpen. Daarvoor organiseren we workshops, trainingen en cursussen. Vaak werken we samen met andere organisaties. En gezamenlijk proberen we zo veel mogelijk voor de vluchtelingen te doen.

Ik werk veel met Somalische vrouwen, die vaak alleen of met meerdere kinderen komen. We hebben heel veel problemen om ze in beweging te krijgen. Ze zijn passief, afhankelijk, ongeletterd en gesloten. Ik vraag me af hoe

THAILAND

NORA VOORWALD

deze vrouwen hun land hebben kunnen verlaten? Wie ze heeft weggestuurd? Wat verwachten ze van het leven in Thailand? Hoe kunnen zij (over)leven in het buitenland, zonder familie, zonder hun stam en zonder middelen? Het intrigeert me en ik ben daarom begonnen om informatie te zoeken over Somalië en het leven daar. Nu heeft onze directeur gevraagd of ik een project voor deze vrouwen wil ontwikkelen. Ik ben nog steeds op zoek naar informatie. Misschien zijn er mensen die me hierbij kunnen helpen?

Hier beschrijf ik een paar verhalen van vluchtelingen. De namen zijn fictief maar de verhalen echt gebeurd.

Mia is 18 jaar. Haar ouders hadden een boerderij, waarop het hele gezin werkte. Ze had een broer en een zusje. De verschillende stammen vochten onder elkaar en hun stam had gevraagd of haar broer zich bij hen wilde aansluiten. Maar hun vader weigerde en toen zijn er mannen gekomen en hebben het gezin weggejaagd, de broer gedood en Mia ontvoerd en gemarteld en verkracht. Daarna hebben ze haar vrijgelaten. Toen vond een vrouw uit het dorp haar en heeft haar meegenomen naar de stad. Daar vond ze werk als huishoudster bij een mevrouw. Deze mevrouw verhuisde naar Maleisië en nam Mia mee. Maar het leven was daar te duur om Mia ook te onderhouden. Toen heeft ze haar op het vliegtuig naar Bangkok gezet. Toen ze door de stad dwaalde heeft een man haar meegenomen naar andere vrouwen. Daar mocht ze voorlopig blijven. De man is weggegaan met de 100\$ die Mia op zak had. De vrouwen hebben Mia naar het ziekenhuis gebracht en daar is ze geopereerd aan haar verwondingen. UNHCR heeft de medische zorg voor haar betaald. Uiteindelijk heeft ze zich bij JRS aangemeld. Nu begeleid ik haar: we denken na over de toekomst, ze gaat nu naar Engelse les en met kleine stapjes leert ze bewust te worden van haar situatie, ze gaat naar therapie om haar trauma's te verwerken en ze wil graag haar familie terugvinden.

Joseph werkte in een autowasserij, waar hij autobussen schoonmaakte. En toen heeft hij een keer een sticker over de Islam van een ruit verwijderd. Vanaf dat moment is hij door Islamieten beschuldigd van belediging van hun

Kerstviering voor de kinderen van de vluchtelingen

godsdienst en werd door hen vervolgd. Waar hij ook heen vluchtte in zijn land, hij werd steeds weer gevonden. Zijn baas kon niets voor hem doen. Hij heeft hem geholpen te ontvluchten. Uiteindelijk heeft hij met zijn gezin het land verlaten en is naar Thailand gegaan. JRS heeft hem geholpen met het vinden van een kamer en voor enige maanden financieel gesteund. En nu moet hij het weer zelf doen.

Er komen regelmatig jonge stellen naar Bangkok om te ontsnappen aan het geweld van hun familie, van hun omgeving of hun regio. Als de relatie door de familie of hun omgeving niet wordt goedgekeurd, dan breekt de hel los. Vaak raakt de vrouw snel zwanger en dan wordt een van de twee door de politie gearresteerd en in de gevangenis gegooid. De gevangenis voor illegalen is vreselijk, er is te weinig plaats, te weinig eten, geen enkele verzorging en geen bezigheden. Er mag wel bezoek worden ontvangen. UNHCR doet er alles aan om ze vrij te krijgen, maar vaak tevergeefs. Als de vrouw alleen met kind achterblijft wordt ze door JRS geholpen, maar de man moet het zonder hulp doen. Elke dag horen we trieste verhalen over ongeluk, oorlog, haat, discriminatie en onderdrukking. Sinds mensenheugenis zijn er mensen op de vlucht en de meesten onder hen hebben het overleefd en zijn in staat geweest om weer een leven op te bouwen. Dat is de hoop die ons allen op de been houdt. Gelukkig zijn er ook feesten die we met vluchtelingen kunnen vieren. Voor Kerstmis hebben we 2 dagen activiteiten georganiseerd voor de vluchtelingen en hun kinderen.

Het dagelijkse leven

Bangkok is een metropool, overal verkeer, 24 uur per dag, met opstoppingen, overal mensen, stank en vervuiling enzovoort en een ondraaglijke hitte met een hoog vochtigheidsgehalte, overdag altijd boven de 30° en 's nachts vaak ook. Ik moest me echt aanpassen.

Mijn Fidesco collega is Johanna en we kunnen goed met elkaar overweg. Overdag hebben we allebei ons eigen werk. Johanna is al twee jaar in Thailand en heeft veel vrienden gemaakt. Er is nog een derde Fidesco vrijwilliger, Christine, een Amerikaanse, die werkt in Pattaya, 2 à 3 uur rijden hier vandaan. Ze werkt bij zusters en geeft Engelse les aan Thaise vrouwen, die in Pattaya wonen en werken. We zien elkaar regelmatig tijdens de weekeinden. Johanna bezoekt de buitenlandse gevangenen. Deze gevangenen zoeken correspondentievrienden, die in het Engels kunnen schrijven. Hun familie heeft ze verbannen of heeft geen geld om te corresponderen. Johanna heeft me al verleid om met twee gevangenen, een Nigeriaan en een Pakistani te corresponderen. Het is een amusante correspondentie geworden. Dus als iemand tijd en zin heeft om in het Engels te corresponderen laat het me dan weten. Er zijn veel gegadigden.

vluchtelingenwerk

In gesprek met een vluchteling

De collegas van URS

De Birma spoorlijn

In oktober ben ik begonnen met het leren van de Thaise taal en wat is dat moeilijk. De cursus, 4 uur per dag, was veel te zwaar naast werken. Elke dag 20 woorden leren, na een week had ik al een achterstand en na twee weken was de juf erg boos op me. Het spijt me maar op mijn leeftijd red ik dat niet meer. Door familieomstandigheden heb ik de cursus vroegtijdig verlaten. Met collega's hebben we nu een keer in de week een les onder elkaar. Dus beetje bij beetje leer ik wat Thaise woordjes, zoals SAWAADIEKA = goede dag, SABAADIEKA = hoe gaat het; en afhankelijk van waar je de klemtoon legt en of de klank omhoog of omlaag gaat bepaalt of het een vraag of een antwoord is of het heeft een volledig andere betekenis.

In november is mijn oudste zus erg ziek geworden en ben ik haar gaan bezoeken. De dag dat ik terugkwam in Thailand is ze overleden. Ik voelde me zo verdrietig dat ik niet bij haar en mijn familie kon zijn. Mijn collega's hebben me goed opgevangen en ook hier is een mis voor haar opgedragen.

Voor Kerstmis is er een viering geweest met de parochie van de Jezuïeten hier op het terrein met een mis en aansluitend een gezamenlijke maaltijd. Met mijn collega's van URP hebben we een mis gehad, een bijeenkomst voor een reflectie op ons werk en een gezamenlijke maaltijd met aansluitend een feestavond in Hawaiistijl. Kerstavond zijn Johanna en ik naar de kerstviering van de Duitse parochie geweest. Eind van het jaar hadden we enkele vrije dagen en toen ben ik met Christine naar Kanchanaburi aan de rivier Kwai geweest. Tijdens de Tweede Wereldoorlog hebben daar onder de Japanse bezetting oorlogsgevangenen, waaronder veel Nederlanders, en Aziatische arbeiders de Birmaspoorlijn aangelegd in een recordtijd van 16 maanden. Een project dat heel veel levens heeft geëist. Het was oorspronkelijk een Engels plan, maar de Engelsen hebben daar vanaf gezien omdat het te moeilijk was en te lang zou duren. We hebben de musea, begraafplaatsen en resten van de spoorlijn bezocht. Dit heeft heel veel indruk op mij gemaakt.

Op dit moment wonen we allebei op het terrein van de

Jezuïeten, waar ook onze kantoren zijn. Jammer genoeg moeten we verhuizen omdat ze de kamers als gastenverblijf nodig hebben.

Nogmaals bedankt voor jullie steun en tot het volgende verslag waarin jullie het vervolg op mijn belevenissen in Bangkok kunnen lezen.

Wat is FIDESCO ?

FIDESCO (Latijn voor Fides, Geloof en Coöperatie) is een internationale katholieke organisatie die in 1980 ontstaan is in Frankrijk. Fidesco heeft als doel het uitzenden en begeleiden van vrijwilligers om in ontwikkelingslanden bij te dragen aan de volledige ontwikkeling van de bevolking. Fidesco zendt vrijwilligers uit naar ontwikkelingsprojecten van de lokale kerk.

www.fidesco.nl

Hoe kunt u bijdragen?

Fidesco biedt u verschillende mogelijkheden om de missie van Nora financieel te ondersteunen. U kunt daarbij rekenen op onze discretie en verantwoording over de besteding middels een driemaandelijks missieverslag. Steun ons via:

1) De antwoordcoupon

U dient deze volledig in te vullen en naar het hierop vermelde adres te sturen. Geef daarbij aan of het om een eenmalige donatie of om een periodieke overschrijving gaat.

2) Internet

Op de website www.fidesco.nl vindt u de mogelijkheid om via IDEAL op veilige wijze online te doneren.

3) Per bank

U kunt het geld rechtstreeks overmaken op bankrekening NL53 ABNA 0566 0142 97 t.n.v. Stichting Fidesco Nederland te Venlo o.v.v. "Donatie Nora".

Wij verzoeken u vriendelijk uw naam en adres onder vermelding van "Donatie Nora" te mailen naar info@fidesco.nl of te sturen aan Stichting Fidesco Nederland in Voorhout. U kunt daarbij aangeven of u haar missieverslag wenst te ontvangen. Daarmee blijft u op de hoogte van haar activiteiten in Thailand en weet u zeker dat uw geld goed terecht komt.

Bij voorbaat dank,
Johannes Witt
Voorzitter Stichting Fidesco Nederland

FIDESCO NEDERLAND

Voor informatie of sponsoring: tel.: 0852-731732
Rooseveltlaan 2 info@fidesco.nl
2215 NX Voorhout www.fidesco.nl